

ਇਸ ਟ੍ਰੇਡ ਮਾਰਕ ਦੀ ਅਸਲੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੱਤ ਸਾਲ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਟ੍ਰੇਡ ਮਾਰਕ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਅਧੀਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹਨ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨੰਬਰ: 161543 ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ: 2 ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਮਿਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕਮੇਟੀ, ਪਾਣੀਪਤ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਨਿਰੰਜਨ ਲਾਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

1960 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 161

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III) - ਐੱਸ. 97(2)-ਪਾਣੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ-
ਕੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਾਣੀ ਦੀ ਦਰ ਵਸੂਲਣੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਪ-ਧਾਰਾ(1) ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1912 ਦੀ ਧਾਰਾ 97 ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਤ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਣੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਇਕੱਲੇ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਤਰਾ 'ਤੇ ਮਿਊਂਸਪੈਲਿਟੀ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਧਾਰਾ 97 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ "ਹੋਰ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕੋਲ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਨੇ ਵਾਟਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਰੇਟ ਵਸੂਲਣਾ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 97 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ" ਵਾਟਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਉਪ-ਭਾਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਇਕਾਈ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਘਰਾਂ ਜਾਂ ਘਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਚਾਰਜ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 97 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਜਿਤ ਹੈ।

15 ਦਸੰਬਰ 1961 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਵੱਲੋਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 31 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਵਧੀਆਂ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਕਰਨਾਲ, ਮਿਤੀ 4 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਗੁਪਤਾ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਕਲਾਸ, ਪਾਣੀਪਤ, ਮਿਤੀ 2 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਨੂੰ, ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰੁਪਏ 63.05 ਐਨਪੀ

ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਦੀ ਕੋਈ ਰਕਮ ਵਸੂਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਲਈ।

ਐਫ.ਸੀ.ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਜੀ.ਪੀ.ਜੈਨ, ਵਕੀਲ,--- ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਰੀਨ ਅਤੇ ਕੇ.ਕੇ. ਕੁਮੇਰੀਆ, ਵਕੀਲ,--- ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ।

ਨਿਰਣਾ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.--- ਇਹ ਕਰਨਾਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪਾਣੀਪਤ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਦੇ 4 ਨਵੰਬਰ 1959 ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ, 3 ਅਕਤੂਬਰ 1953, ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਹੈ। ਨੇ ਮੁਦਈ ਨਿਰੰਜਨ ਲਾਲ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੁਦਈ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮਕਾਨਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਾਬਜ਼ਕਾਰਾਂ ਵਾਂਗ, ਮੁਦਈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦਾ ਰੇਟ ਅਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 6 ਜਨਵਰੀ, 1943 ਨੂੰ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 3966-LG-42/862, ਕਾਪੀ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ. 3 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਟਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਸੱਤ ਛੋਟਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਖਰੀ ਛੋਟ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ- "ਉਹ ਘਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਹੈ"। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੇ ਘਰ ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ

ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਨੇ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਰੇਟ ਵਸੂਲਣੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਮੁਦਈ ਨੇ ਰੁਪਏ 63-0-6 ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ। ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਵਾਧੂ ਚਾਰਜ ਵਜੋਂ ਮਿਆਦ 1 ਜਨਵਰੀ, 1955 ਅਤੇ 30 ਜਨਵਰੀ, 1957 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ। ਉਸਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ।

ਮੁਦਈ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 (1911 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 3) ਦੀ ਧਾਰਾ 97(2) ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ, ਜੋ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲੀ ਹੈ, ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਦਾਅਵਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਇਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਸੂਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਾਹੀ ਹੈ।

ਮੁਦਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਮਹਾਜਨ ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ 15 ਦਸੰਬਰ 1961 ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇਕ ਵੱਡੀ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 3 ਆਫ 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 97 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਬਚਾਅ-ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਰੇਟ ਅਜੇ ਵੀ ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਭਾਵੇਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਦਰ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ? ਧਾਰਾ 97 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਤੇ (2), ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜੇ ਇੱਥੇ ਨੁਕਤੇ(ਪੇਆਇਟ) ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਹਨ---

"97. (1) ਕਮੇਟੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਰਖਾਸਤ 'ਤੇ, ਘਰੇਲੂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਮੁੱਖ (ਮੇਨ) ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਇੰਨੀ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਸੀਮਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

(2) ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੀ ਸਪਲਾਈ ਸੀਮਿਤ ਮਾਤਰਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਲਈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਪਾਣੀ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

* * * * *

ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਪਾਣੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਪਲਾਈ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਹੈ ਜੋ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਚਾਰਜ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਜਿਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਾਟਰ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ "ਹੋਰ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਚਾਰਜ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਸੀਮਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪਾਣੀ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ (ਏ) 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਿਤ ਮਾਤਰਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਪਲਾਈ, ਅਤੇ (ਬੀ) ਹੋਰ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ, ਭਾਵ, ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀਆਂ ਹੋਰ ਜਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕੋਲ ਉਹ ਦਰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਚਾਰਜ ਕਰੇਗੀ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ (1) ਕਿ ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਤ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਣੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਤਰਾ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਇਕੱਲਾ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਾਰਜ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦਰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ (ii) ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ

ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ "ਹੋਰ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾਵਾਂ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰ, ਧਾਰਾ 97 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ, ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀਮਿਤ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਵਜੋਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਵਾਧੂ ਚਾਰਜ ਵਜੋਂ ਵਾਟਰ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਚਾਰਜ ਦੀ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਨੇ ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਉਹ ਰਕਮ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵਾਧੂ ਚਾਰਜ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਧਾਰਾ 97 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਮਨਾਹੀ ਹੈ।

ਬਚਾਓ ਪੱਖ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਕੇਸ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਕਾਪੀ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ. 3 ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 97 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਟਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ" ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਲਈ ਮਿਊਂਸਪੈਲਿਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਇਕਾਈ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਘਰਾਂ ਜਾਂ ਘਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਮੁਦਈ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦੀ ਤਾਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਗ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ-

"61. ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕੋਈ ਵੀ ਕਮੇਟੀ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ

ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਮਿਉਂਸਪੈਲਿਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਟੈਕਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ,"-

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 61 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਮਿਉਂਸਪੈਲਿਟੀ ਪੂਰੀ ਜਾਂ ਮਿਉਂਸਪੈਲਿਟੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਲਈ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਅਪਵਾਦ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 71 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਛੋਟਾਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਉਹ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਟਰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਧਾਰਾ 61(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਧਾਰਾ 71 ਅਧੀਨ ਅਪਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 97 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਅਪਵਾਦ ਇਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 97 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਕਿਸੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵੱਖਰੇ ਘਰਾਂ ਜਾਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਲਈ ਅਪਵਾਦ ਧਾਰਾ 97 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਲੇਵੀ ਧਾਰਾ 61 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕੋਈ ਲੇਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਵਾਟਰ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵਾਧੂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ 97 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਨੁਸਾਰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਪਲਾਈ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਪਲਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੀ ਚਾਰਜ ਦੀ ਦਰ ਖੁਦ ਤੈਅ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ, ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, 6 ਜਨਵਰੀ, 1943 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਕਾਪੀ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ. 3, ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 97 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਹੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਚਾਰਜ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਸਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, --- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ (ਮਿਸਲੇਨੀਅਸ)

ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਜੇ. ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ

ਰੋਹਤਕ ਦਿੱਲੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ (ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ) ਲਿਮਟਿਡ, ---

ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਰਿਸਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, --- ਜਵਾਬਦੇਹ।

1961 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 430.

ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ (1947 ਦਾ XIV)---ਐਸ. 10-ਏ---ਉਦਯੋਗਿਕ--- ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਝਗੜਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ---ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ--- ਕੀ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ--- ਸਾਲਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਵਾਰਡ-ਕੀ ਬੋਲਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਇੱਕ ਸਾਲਸ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 10-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਜਾਂ ਆਧਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਆਧਾਰਾਂ ਜਾਂ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਮ ਸਿੱਟਾ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅੰਸ਼ਕ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਬਾਹਰਲੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਟ-

ਅਮਨਪ੍ਰੀਤ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਵਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੱਤਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।